

ASHLEY POSTON

YILDIZ

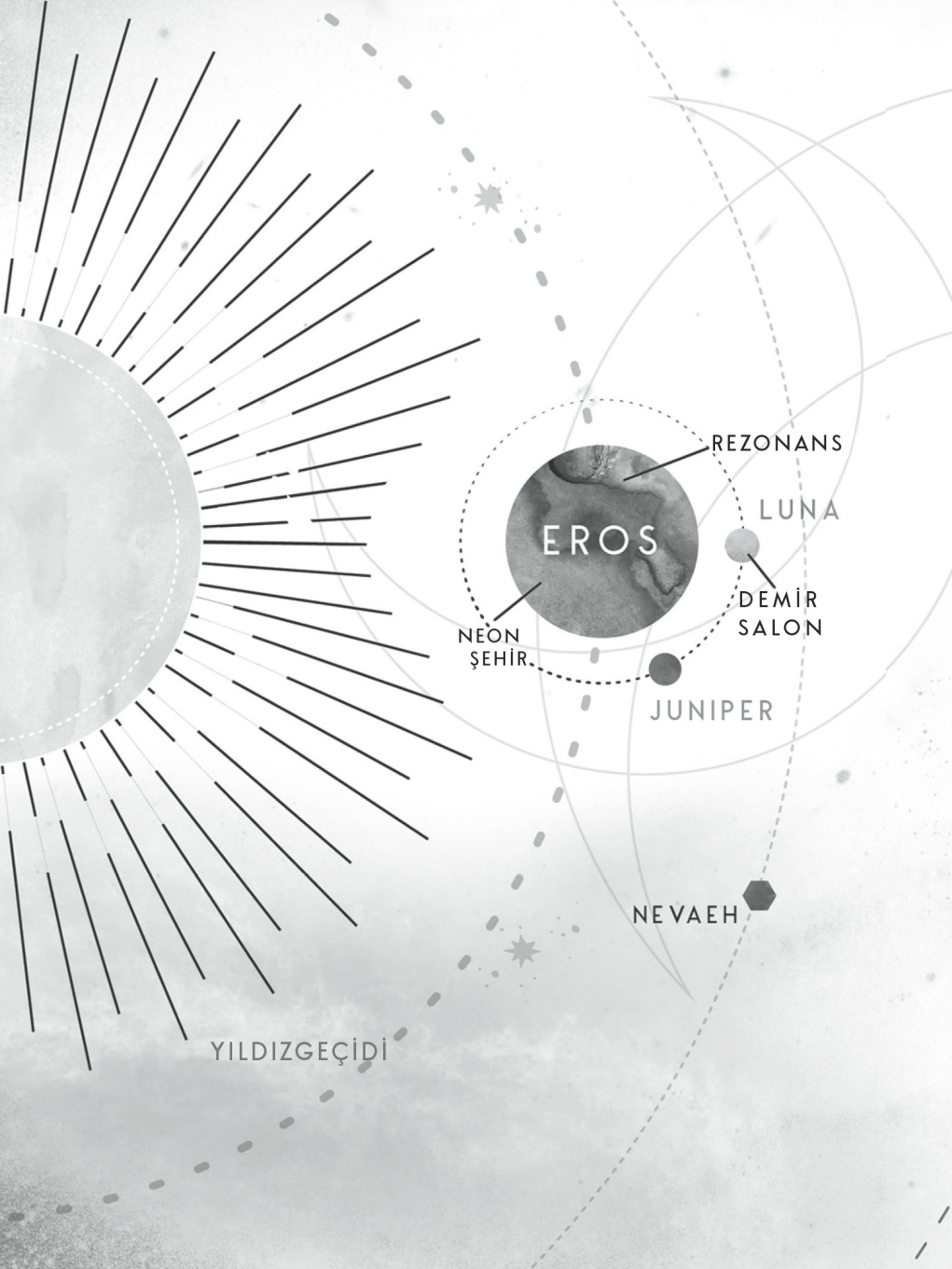
RUH

Çeviren
Aslı Tümerkan

YOL BOYUNCA BULDUĐUM
TÜM DOSTLARA
VE DAHA BULACAKLARIMA.

Çok eskilerden kalma bir tapınakta
Karanlık, tahtı çalmışken
Tanrıça zamanın sonunu tutar elinde
Ve bekler tek başına.
Başarısız olduğunda karanlığın yüreği atacak
Ve krallığı tüketecek,
Çünkü hiçbir ruh yaşamaz öyküsünü anlatacak kadar
Işığını yansıtan bir yıldızın
– “Tanrıça’nın Mirası”
Işık Destanı

DEMİR KRALLIK

EROS

REZONANS

LUNA

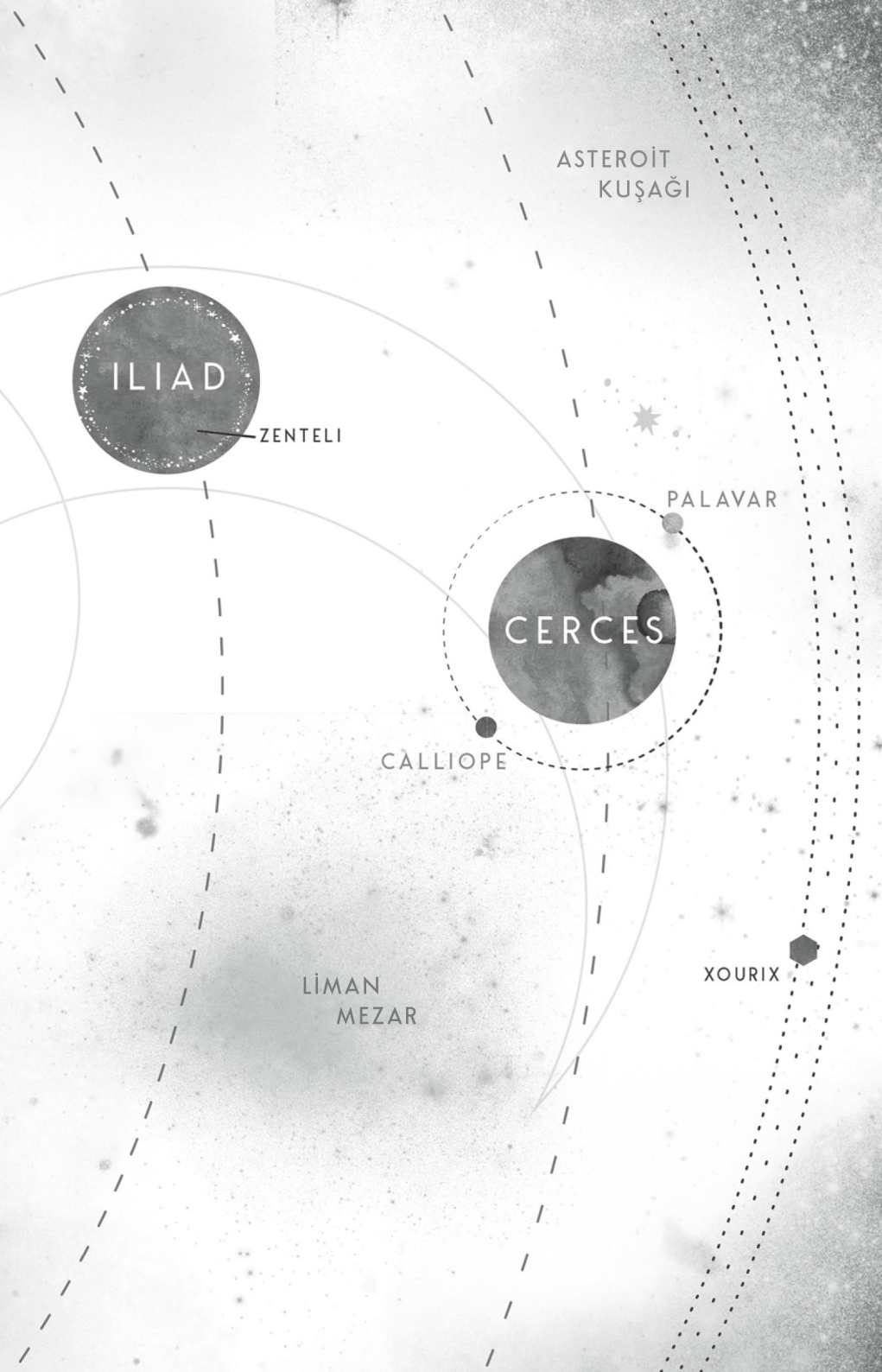
DEMİR
SALON

NEON
ŞEHİR

JUNIPER

NEVAEH

YILDIZGEÇİDİ

ASTEROİT
KUŞAĞI

ILIAD

ZENTELI

PALAVAR

CERCES

CALLIOPE

LİMAN
MEZAR

XOURIX

I

YILDIZGEMİSİ

MELLIFARE

Mezar sadece demir bir anahtarla açılabilirdi.

Mellifare karmaşık kilidi inceleyip parmağını kıvrık metal çubukların ve eski çarkların üzerinde gezdirdi. Kapının tepesindeki ay döngüleri oymalarından, bizzat kilidin üzerine işlenmiş kutsal yazılara kadar bunun *öylesine* bir mezarın değil, Tanrıça'nın mezarının girişi olduğuna emindi – bir süredir aradığı mezarın.

Demir Saray'daki soyluların önemli ölümlerini taştan tabutlarla gömdükleri tapınağın iyice altındaydılar. Mellifare sessiz bir an boyunca bu ölüm yerinin küflü, unutulmuş kokusunun tadını çıkardı. Her şeyi ölüyken daha fazla seviyordu. Kapının diğer tarafında tıpkı babasının söylediği gibi yüreği vardı. Babası Büyük Düşes'le beraber bu tapınaktaki mezarlardan birinde yatıyordu. Hepsi yeni gömülmüş, bir kütüphanedeki kitaplar gibi mühürlenip kaldırılmışlardı. Birkaç gün önce İmparatoriçe'ye düzenlenen suikast girişiminden sağ çıkmış olan başrahibeler tapınaktaki yas dualarına öncülük etmişti ama onlarla beraber şarkı söyleyecek kimse kalmamıştı.

Optikleri titreşti. Mellifare birden sendeledi ve dik durabilmek için duvara tutundu. Zihninin gerisinde bir uyarı belirdi. Enerjisi bitiyordu.

Son birkaç gün özellikle yorucu geçmişti. Suikast, takip eden

çatışma, İmparatoriçe'nin kaçmasına izin vermek – ama gücünün çoğunu bitiren...

“Kardeşim.”

Oydu.

İmparatoriçe ona Di diye hitap etmişti ama Mellifare anılarını parçalayıp onu tahta yüklerken bu ismi çalmıştı. Di, hâlâ gece kadar siyah taç giyme pelerininini takıyordu ve kızıl saçları düzgün bir atkuyruğuyla geriye toplanmış, altın bir tokayla tutturulmuştu. İmparatoriçe'nin sol yanağında açtığı o dayanılmaz yarayı narin gümüşü ipliklerle dikmişti.

Sessizce Mellifare'i inceliyordu.

“İyi misin?” Sesi yumuşak ve melodikti.

Mellifare onun sesinden nefret ediyordu.

Cevap olarak tıslar gibi, “Evet,” dedi ve duvardan uzaklaştı. Onu KOVANlamıştı ama diğer Metalleri yazdığı gibi onu baştan yazacak gücü yoktu. Onlar basitlerdi ama bu Metal farklı yapılmıştı. Di neler yapabileceğini Mellifare anılarını koparmadan önce biraz daha iyi biliyor olsaydı, kızın bunu yapacak gücü olmazdı. Öyle bir durumda bu Metal karşılık verebilirdi ve – eh, bunun bir önemi yoktu.

Mellifare uzun süre bu kadar güçsüz kalmayacaktı.

Kapının arkasında, Tanrıça'nın mezarında kalbi yatıyordu ve Mellifare onu elde ettiğinde, göğsündeki sorun çıkaran bellek çekirdeğini çıkarıp tüm gücüne kavuşacaktı. Sonra da... sonra da...

Neyse, aceleci davranmasa daha iyiydi.

Mellifare elini uzatıp, “Anahtar, kardeşim,” dedi. Metal, başındaki Demir Tacı dikkatle çıkarıp ona uzattı. Mellifare tacı kapıdaki girintiye bastırınca karmaşık kilitler gıcırdayıp dönmeye başladı.

Keskin bir çatırtı duyuldu ve kapı ikiye ayrılıp karanlığa inen bir merdiveni ortaya çıkardı. Mellifare yakındaki bir Messier'in kemerinden bir fener alıp mezarın derinliklerine inerken dilinde beklentinin keskin tadını alabiliyordu.

Aşağı doğru yol alırken yüreğinin çağrısını duymaya çalıştı. Atışının tatlı sesini.

Etraf sessizdi.

Mezarın ortasında karmaşık süslemeleri olan, taştan bir tabut yatıyordu, etrafına düzinelerce ıvır zıvır yerleştirilmişti. Vazolar ve yadigârlar, altın şamdanlar ve üzerlerinde uzun zaman önce ölmüş İmparator'un yüzünün bulunduğu bakır paralarla dolu keseler. Mellifare iki uzun adımda tabuta vardı ve kapağını açtı. Kapak bir tangirtıyla yere düşüp ortaya...

Hiçliği çıkardı.

Ne Tanrıça vardı. Ne kemikleri. Ne yüreği...

Hiçbir şey.

Mellifare'in yüzü öfkeyle buruştu.

Vahşi bir çığlıkla Tanrıça'nın eski taştan heykellerinden birini yere itti ve topukları üzerinde döndü, gözleri kızgınlıktan kırmızı parlıyordu.

Neredeydi bu?

Tanrıça yüreği şimdiden çalmış mıydı? Yoksa yürek farklı bir mezarda mıydı? Kehanet, Tanrıça'nın nerede yattığına dair ipuçları vermişti ve tabut buradaydı ama yüreği değildi. Mellifare ahmak yerine konmanın verdiği nefretle dişlerini gıcırdattı.

Merdivenlerin tepesindeki İmparator ona meraklı bir bakış attı. "Kardeşim?.."

"Bütün tapınağı yakıp kül et. Küller dışında hiçbir şey kalmasın."

"Ama..."

Mellifare elini uzatınca KOVAN'ın görünmez iplikleri Metal'in koduna dolandı. Parmağını bir büküşüyle tereddüdünü itaat olarak baştan yazdı.

"Tamam, kardeşim," dedi Metal.

Tapınağın mabedinden gümüş rengi ihtişamlı bir cüppe giyen bir başrahibe çıktı, arkasında da Cerces'teki Demir Tapınak'tan yeni gelen iki rahip yürüyordu. Cerces'te kalmalılardı. Arkalarındaki açık tabutu görünce başrahibenin gözleri büyüdü.

İmparator'a telaşla, "Ekselansları! Buraya gelmeniz yasak!" diye bağırdı. "Burası sevgili Tanrıçamızın mezarı! O..."

İmparator, “O burada değil,” diye yanıt verdi.

Sonra başrahibenin arkasındaki bir Messier yaşlı kadını kafasından yakaladı ve bir büküşle boynunu kırdı. Rahipler çığlık attı ve mabetten kaçmaya çalışırlarken kendi ayaklarına takılıp tökezlediler. İki Messier kaçmalarına fırsat vermeden onları kılıçtan geçirdi.

Mellifare çitle çevrili tezgâhta duran mumlardan birini alıp vaiz kürsüsünün arkasına, Tanrıça'nın hikâyesini anlatan mor duvar kilimlerinden birine fırlattı. Duvar kilimi bir gürlemeyle yanmaya başladı. Alevler cızırtı ve çatırtılarla perdelerden kirlere ulaştı, kulağına çok hoş gelen bu ses Mellifare'e yedi sene önce Kuzey Kule'yi yakan yangını hatırlattı. Yangında onu rahatlatan bir şey vardı – yiyip bitirişinde ve arkasında küller dışında hiçbir şey bırakmayışında.

Yeni baştan başlamak için boş bir sayfa.

Mellifare ve İmparator tapınaktan kaçarlarken alevler Tanrıça'nın flamalarını sarıp ikonlarını alazladı, bin mumu eritti ve her şeyi yaktı.

ANA

“Yanmana izin vermeliydim,” diye fısıldadı bir ses kulağına.

Ana hemen omzunun üzerinden baktı ama sokak bir ısıtıcının başında ısınmaya çalışan bir grup insan dışında boş ve karanlıktı. Ana boğazına çöreklenen korkuyu yuttu.

E0S yanında süzülüp merakla *biple*ledi. Ana başını iki yana salladı.

Ufak robota, “Önemli bir şey yok,” deyip kalın, içi kürklü palatosuna sıkıca sarındı. Bu ses, en iyi arkadaşına aitmiş gibi gelse de önemli değildi. En iyi arkadaşı onu altı ay önce öldürmeye çalışmış olsa da önemli değildi.

E0S ona inanmadı, zaten Ana da kendine inanmamıştı.

İliklere kadar üşüten bir rüzgâr dar sokaklarda kuvvetle esip kısa siyah saçlarını karıştırınca Ana ürperdi. Soğuktan *nefret ediyordu* – neredeyse dondurulmuş meyvelerden ve korselerden nefret ettiği kadar.

Ama Neon Şehir’den nefret etmeye içi elvermiyordu.

Burası Eros’taydı ama rüyalardan fırlamış gibi duran yeşil arazinin geri kalanı gibi *gelmiyordu*. Gezegenin güney çeyreğinde yer alan Neon Şehir sürekli nemli çimento, lağım suyu ve taze yağmur gibi kokuyordu ama uzaktan güzeldi – su birikintilerinden ve sokaklarda süzülen sislerin içinden yansıyan ışıklarla

çevriliydi. Binalar delip geçici hançerler gibi göğe yükseliyordu, yağmurdan ıslak ve parlaktılar. Bu, şehre periliymiş gibi ürpertici bir ışıltı veriyordu. Şehrin Ana'nın yürüdüğü dış mahallelerinde sokaklar karanlıkla örtülüydü.

Di'nin Demir Taht'a çıkışından beri altı ay geçmişti. Di'nin onun karnına bir ışıklı sokup onu neredeyse öldürmesinin üzerinden geçen altı ay – hayır, Ana bunu düşünemezdi. Düşünmeyecekti. Yoksa karnındaki yara zonklayacaktı ve KOVAN kırımını gözleriyle Di'nin kulağına usulca fısıldayışını hatırlayacaktı, “Yanmalıydın.”

Üstelik Di'yi –onun Di'sini– sonsuza dek KOVAN'a kaybetmişti.

KOVAN'ın ne olduğunu doğru dürüst anlamıyordu bile – kısmen Yapay Zekâ, kısmen beyin yıkayan bir virüs. Lord Rasovant bunu zor Metalleri boyunduruk altına almak için yaratmıştı ama program onların düşüncelerini, hatıralarını... her şeylerini siliyordu. Ta ki Metaller sadece kuklaya dönüşene dek. Ana, saraya varana kadar KOVAN'ı Lord Rasovant'ın değil de başka bir şeyin kontrol ettiğini fark etmemişti.

Büyük Karanlık.

Büyük Karanlık'ın nasıl bir şekil aldığını bilmiyordu –bir Yapay Zekâ mıydı, bir insan mıydı yoksa bir canavar mıydı– ama Di kılıcı karnına saplarken gözlerinin kırmızısında korkunç bir şey görmüştü.

Sokakta yine bir esinti dolaşıp çöplerle kurumuş yapıları havalandırdı ve Ana'nın kapüşonunu açtı.

Ana ve E0S krallıktaki düzinelercesi gibi içi boşaltılmış ve yanmış bir Demir Tapınak'ı geçtiler. Kimse henüz kundakçıyı bulamamıştı ama İmparator ve Demir Kurul'daki Demirkanlılar başıboş Metalleri suçluyorlardı – tıpkı Ana'nın suikastı için başıboş Metalleri suçladıkları gibi. Ana'nın ölümünün ardından İmparator hiç olmadığı kadar fazla Metal'i KOVANlamış, muhakeme gücü olmayan askerlerden bir ordu yaratmıştı.

Karşılığında, Siege ve donanması sığınaklar yaratmıştı: Metal-

lerin ve onları destekleyen kişilerin güvende olmak için gidebilecekleri yerler.

Ya da en azından *daha* güvende olmak için.

Demir Tapınak'ın ön kapıları patlatılarak açılmıştı, menteşelerinden alazlanmış hâlde sarkıyorlardı; tapınağın kendisi ise içi dışına çıkarılmış bir ceset gibiydi, kararmış ve küllerle kaplıydı. Altındaki kutsal mezarlar da saygısızlığa uğramıştı. Bina neredeyse bin yıldır ayakta idi ve yangından sonra bile durmaya devam ediyordu. Başiboş Metaller bir *tapınağı* öylesine yakmazlardı – bir mezarı içinden hiçbir şey almadan yağmalamazlardı.

Bu, Ana'ya hiç mantıklı gelmiyordu.

Bunun arkasında KOVAN vardı, Ana buna emindi. Yangınlar, İmparator tahta geçtikten kısa süre sonra başlamıştı ve her tapınak aynı şekilde yok ediliyordu – izledikleri kalıp fazla netti. KOVAN bir şey arıyordu.

Ama Ana bunun ne olduğunu çözememişti.

İçeride az sayıda insan bir çöp bidonundaki harlı olmayan ateşin etrafına sokulmuştu. Rüzgâr, kutsal şarkıları söyleyen seslerle dolu canlı bir kemanın sesini taşıdı. Bu, Wick'in çaldığı ve Riggs'in detone şekilde söylediği şarkıları hatırlattı Ana'ya – o sırada Di'yi daldığı sıkıcı bir tıp kitabından çekip çıkarırdı ve dans ederlerdi.

Ya da dans etmeye *çalışırlardı*.

Metaller dans etme konusunda pek iyi değillerdi.

Ana'nın kulakları tanıdık ayak sesleriyle dikildi – *Messierler*.

Bir kız, "Dağılın!" diye bağırınca grup farklı yönlere kaçtı, yanmış pencerelerden dışarı atlayıp dökülen duvarların arasına karıştılar.

Ana paltosunun kapüşonunu hemen takıp bir evin gölge- li sahanlığına gizlendi, EOS de paltosunun içine daldı. Devriye yaklaştı ve Ana elini paltosunun iç cebine soktuğunda parmak uçları küp şeklindeki ufak bellek çekirdeğine değdi; Di'ninkiydi, bir erik boyundaydı ve soğuktu.

Messierler geçerken Ana nefesini tuttu. Tertemiz mavi üniformalar, tıpatıp aynı mavi gözler, cilalı botlar ve cilalı metal yüzler.

Onlar gidince kapiya dayandı, nefesi dudaklarından bir buz buharı olarak çıkıyordu.

Ana paltosuna takılı iletişim bağlantısına dokunup hedefine doğru ilerledi. "Bu gece gecekondun mahallesinde bir devriye do-laşılıyor ama koordinatlara ulaşmak üzereyim."

Bir anlığına kulaklığında sadece cızırtı oldu, sonra kaptanı, "Tabii ki devriye var. Muhtemelen yine bir Metal'i tutuklamak içindir. Dikkatli ol, canım. Robb, Jax, sizde durum nasıl?" dedi.

Robb'un belirgin Eros aksanı, "Beklemedeyiz," dedi.

Kulağına arka plandan usul mırıltılar doldu. Robb ve Jax ya-kınlarında, gecekondunun barlarından birinde kumar oynuyorlar-dı.

"Jax, onun çok fazla bahis yatırmasına izin verme," diye ekledi Kaptan.

Jax iletişim bağlantısında oyuncu bir edayla nefesini tuttu. "Robb'un mu? Asla. O, para konusunda aziz gibidir."

Dossier'in cephane önderi Lenda, "Tabii, harcama konusunda," diye homurdandı.

Ana'nın kulaklığını kahkahalar doldurduğunda sinirleri biraz olsun yatıştı. "Bir şey yanlış giderse haber veririm."

"Dikkatli ol. Starbright özellikle seninle yalnız görüşmek istemesey-di orada bizzat kendim olurdum," diye ekledi Kaptan.

Ana alayla, "Başına bir milyondan fazla bakır konmuşken mi?" diye belirtti. "Sanmıyorum – kusura bakma, Kaptan."

Herhalde o sırada Siege ve Lenda'yla beraber kokpitte olan Talle iletişim bağlantısından, "Hepimizin bir derdi var," diyerek araya girdi.

"Dikkatli olacağım – demir ve yıldızlar üzerine," diye söz ver-di Ana ve bağlantıyı kesmek için yakasındaki yıldız şekilli ufak iletişim sistemine dokundu.

Koordinatlar Neon Şehir'in eteklerinde, Leer Gölü kıyısı ya-kınlarındaki bir yeri gösteriyordu. Binalar paslıydı ve tek ışık kaynağı, solmaya yüz tutmuş neon tabelalarla floresan ampulle-rin soğuk parıltıydı. Ana, sokağın sonunda durdu; eski ve yıkı-

lacakmış gibi görünen, hava koşullarıyla aşınmış tek katlı binalarla çevriliydi.

Kararlaştırılan adres sokağın karşısındaki terk edilmiş bir dükkândı. Dükkânın tepesindeki sönmek üzere olan neon tabela titreşip boş sokağa kısa, aralıklı patlamalarla renkler saçıyordu.

Ana'nın yüreği biraz ağırlaştı.

Burası bir zamanlar bir palto mağazası olmalıydı ama vitrinde sadece tek bir tane kalmıştı. Bir mankenin üzerinde paçavra olarak duruyordu, eski hâlinin bir hayaleti gibiydi: Kızıl yünü solup donuk, grimsi bir pembeye dönüşmüş, dantelli manşetleri sararmış, bakır düğmeleri eskiyerek matlaşmıştı. Daha iyi bir durumda olsa tam da Ana'nın bir zamanlar hayalini kurduğu palto olurdu – kan kırmızısı, omuzları altınla kaplı, cilalı düğmeli ve sık kesimli.

Arkasında, vitrinde çok kıpırtısız duran bir silüet vardı. Neon ışık, silüetin üzerinde titreşti. Uzun boylu ve insan görünümlü silüetin.

Bu, Starbright olmalıydı.

Ana yakasına dokundu, EOS de omzunun üzerinde süzülüyordu. “Robb, Jax? Onu buldum.”

Bir an sonra kaptanı, “*Dikkatli ol, canım,*” dedi.

Tabii ki dikkatli olacaktı – *meçburdu*.

Ama iki ay boyunca revirde tıklı kaldıktan, bir ay süren rehabilitasyondan ve saklanmak, kaçmak ve biraz daha saklanmakla geçen bir üç aydan sonra, KOVAN'ın ne istediğini veya onları –Di'yi, Mellifare'i ve sayısız Messier'i– yöneten Yapay Zekâ'yı nasıl bulacağını ve nasıl yeneceğini öğrenmeye hiç yaklaşmamıştı. Kaçmaktan yorulmuştu.

Artık kaçamazdı. Harekete geçmeden oturduğu her gün içinde büyük bir huzursuzluk büyüyordu.

Tekrar iletişim bağlantısını kapayıp EOS'ye, “Burada kal ve nöbet tut,” dedikten sonra mağaza kapısının kulpunu oynattı. Kapı onu şaşırtarak kolayca açıldı. Burası ya doğru yerdi ya da bir tuzaktı.

İkincisi olmadığını umuyordu.

“Kimse var mı?” diye seslendi.

Kimse cevap vermedi.

Gözlerini kısıp karanlığa alışmaya zorladı ama hâlâ bir şey göremiyordu. Daha yüksek sesle, “Kimse var mı?” diye seslenip kapıdan geçti. “Buraya sana zarar vermeye gelmedim. Beni sen çağırдың. Ben An–”

Ön kapı sertçe kapandı ve kulaklığını cızırtı doldurdu.

Ana irkilerek mağazanın derinliklerine çekildi, tam tabancasına uzanmıştı ki bir şey hissetti.

Başta bu, paltosunun metal parçalarının hafifçe çekiştirilmesiydi –metal tokaların, fermuarların, düğmelerin ve taşıdığı silahların– ardından tepesindeki elektromıknatıs üzerindikileri o kadar kuvvetli bir şekilde çekti ki Ana’yı yerden kaldırıp tavana çarptı. Botlarındaki hançerleri, kollarının altındaki iki tabancayı, hatta kulaklarındaki halkaları bile sımsıkı tutup onu tavandaki manyetik levhaya yapıştırdı – bu da *deli gibi* canını yaktı.

Tabii ki bu bir tuzak olacaktı.

Ana, “Tanrıça’nın *kıvılcımı* aşkına,” diye küfredip kollarını metal levhalardan ayırmaya çalıştı ama en sevdiği kalp şeklindeki kol düğmeleri mıknatısa çekildiği için bunu yapamıyordu. Robb ve Jax’i aramak için iletişim sistemine bile ulaşamıyordu.

Gölgeler içindeki siluet monoton bir sesle, “Bu Messierleri yakalamak için dizayn edilmişti,” dedi, “ama görünüşe göre senin üzerinde de çok fazla metal var.”

ROBB

Robb, Ana'nın girdiği yerin bir tuzak olmadığını bütün kalbiyle umuyordu.

Jax'le beraber onun gittiği adresten yaklaşık üç sokak ötede ufak bir barda bekliyor, yerel halkla birkaç el Hain Baht oynuyorlardı.

AlçakBar'ın ismi son derece yerindeydi. Ufak ve karanlık bir yerdi, gri duvarlar tepelerindeki binadan sızdıran sulama borusu sebebiyle paslanmıştı. Tamirciler, gemiciler ve işçiler oyalanıp içki içiyor ve kumar oynuyordu. Pis motor yağı ve Leer Gölü'nden gelen deniz tuzu kokusu keskindi. Tavandaki neon ışıklar hafif hafif dalgalanarak nabız gibi atıyordu – bu da sualtında olmak gibi bir histi. Robb'un bir Valerio olduğu zamanlar olsa, oğlan Neon Şehir'in bu kısmına adım atmayı bile düşünmez, yetim bir yankesicinin onu soyacağından korkardı. Şimdi ise kimsenin üzerinde bir bakır para olsun bulamayacağına *bahse girerdi*.

O artık bir Valerio değildi – hiçbir şey değildi. Henüz Siege'in soyadını almamıştı; *gerçek* soyadını. Altı ay önce Ana'nın canına kastedilen suikast girişiminden sonra revirde uyandığında ona gizlice fısıldadığı soyadını.

Robb bunu itiraf etmeyi hiç istemese de... Siege'in soyadını almaktan korkuyordu.

Robb'un mekanik kolu titreyince oğlan kolu hareketsizleştir-
mek için ovuşturdu. Kolunu bir ay önce takan tamirci sorunların
başta normal olduğunu söylemişti –sinirleri kendilerini yeni tek-
nolojiye göre yapılandırıyordu– ama bu, Robb'un kolunu henüz
iyi kontrol edemediği anlamına geliyordu ve bu da onu sinirlen-
diriyordu. Kolu en kötü zamanlarda sorun çıkarıyordu. Mesela
öfkeli olduğunda. Ya da üzülduğünde.

Ya da Ana'nın tuzağa düşeceğinden endişelendiğinde...

Barın sağ üst köşesindeki holo-ekrandan bir muhabir, "*De-
mir Krallık'ın yirmi üçüncü İmparatoru bir saatten kısa süre içinde
Nevaeh'te boy gösterecek,*" dedi. Haber, Nevaeh'teki uzay istasyo-
nunu ve sokağa dolmuş yüz binlerce vatandaşı gösterdi. "*Ka-
ranlıktaki ışık diye övülen İmparator...*"

"Soykırım emri vermek için en iyi kutsal hâlini takınmak gibi-
si yok," diye mırıldandı Jax.

Başka bir adam bir homurtuyla güldü. Rıhtım işçilerinden
birine benziyordu, uzun kırçılı kahverengi sakalındaki örgüler
metal tokalarla tutturulmuştu. "Eminim o pırıltılı pelerini öm-
rüm boyunca kazanacağımdan fazla ediyordur."

Masadaki bir kadın, "Orduna para vermeyince zengin olmak
kolay," diye cevap verdi. Yaklaşık Siege'in yaşlarındaydı, uzun
kestane rengi saçları ve bir yanak protezi vardı. "O Messierler
tüylerimi ürpertiyor ve İmparator *daha fazla* Messier alıp duru-
yor."

Robb'a mekanik kolu ve bozuk gözüyle Wick'i hatırlatan yaş-
lıca bir adam viskisinin geri kalanını yuvarladıktan sonra, "Söy-
lentilere göre, yakaladığı suçluları savaş gemisine götürüp onları
değiştiriyormuş," dedi.

"Hadi ama, Mirek, o söylentilerin saçmalık olduğunu biliyor-
sun," dedi kadın. Masadaki kartlarının üzerine vurdu.

Dağınık kahverengi saçlı ve pis sakallı genç bir adam, "Eğer
doğru olsaydı adil bir ceza olurdu," diye ekledi. Adı Van'di – ya
da en azından adı Van'miş gibi görünüyordu. Robb onu oyunun
başından beri sevmemişti. Kartlarını yamalı kahverengi deri pal-

tosunun altına saklıyordu, tabii bunun kaybeden eline bir faydası olmamıştı. “Acaba bir *yıldız-öpücü* Metal olarak nasıl görünürdü? Hâlâ parıldamaya devam eder miydi?”

Yıldız-öpücü, Jax gibi Solaniler için kullanılan bir argoydu. Robb mekanik kolunu hareketsiz tutmak için kolunu iyice sıktı. Bu orospu çocuğuna sıkı bir yumruk atmanın onun için hiç mahzuru olmazdı.

Jax etkileyici dudaklarını sertçe birbirine bastırduğunda incecik bir çizgi hâlini aldılar. “Bilmiyorum. Ama İmparator peşime düşmeye kalksaydı ona cezasını neresine sokabileceğini söylerdim.”

Kimse İmparator’un eskiden arkadaşları olduğunu –hatta insana çok benzediği için onun aslında bir *Metal* olduğunu– bilmiyordu ve Robb, Jax’in tehdidinin gerçek mi yoksa sadece rol mü olduğunu bilmiyordu. Belki ikisinden de birazcıktı. Jax, D09’u Ana’yı tanıdığı kadardır tanyordu. Robb aralarında çok fazla geçmiş olduğuna emindi ama Jax, Di ele geçirildiğinde hiç yas tutmamıştı. Ana gibi değil. Sadece *önemsemiyor* muydu? Robb bundan şüpheliydi ve Jax oldukça kızgın görünüyordu.

“İmparatorumuzu sevmiyor musun, *yıldız-öpücü*?” diye alay etti adam. “Biliyorsun, bu vatan hainliğidir.”

Jax alayla, “Vatan hainliğinin ne olduğunu bilmiyorsun belli ki,” diye yanıt verip Robb’un elinden iki yediyi alıp masaya kapalı şekilde koydu. “Ya da nasıl kart oynayacağını.”

Robb onun adına, “İki yedi,” diye ekledi ve oyun devam etti.

Van adındaki sakallı adam iki beş atıp, “Neden İmparatorumuzu sevmiyorsun?” diye sordu.

“*Tanrıça aşkına.*” Jax içini çekti, çenesindeki bir kas seğiriyordu. “Kızıl saçlıları sevmiyor olamaz mıyım?”

Adam tükürür gibi, “Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi.

Jax, “Belki beni kart oyununda yenersen sana cevap veririm,” diye yanıt verip Robb’un elindeki son iki kartı da kaptı ve masada ileri doğru itti. “İki kız.”

“İmkânsız. Hain diyorum,” dedi kadın, yanak protezi mor parlıyordu. Jax’in attığı kartlara öfkeyle uzanıp ters çevirdi.

İki kız ortaya çıkınca kaşlarını çattı.

Jax dalgın dalgın kazandığı paraya uzanırken, “Solaneler yalan söyleyemez, tatlım,” dedi.

Van ışıklicini çıkarıp bakır para yığınının indirdi, Jax’ın parmaklarının kıl payı uzağındaydı. “Bir dakika, *doştlarım*. Sanırım bu benim.”

Robb sesini sakın tutarak, “Bu oyunda değil,” diye yanıt verdi. “Biz kazandık.”

Van kocaman sırtıp altın ön dişini gösterdi. “Krallık, sürülmuş bir Demirkanlı ve bir yıldız-öpücü için tutuklama emri çıkardı. *Vatan hainliğinden*. Siz onlar olamazsınız, değil mi?”

Robb, Jax’e dönüp, “Belki de vatan hainliğinin ne olduğunu biliyordur, *ma’alor...*” diye lafa girdi.

AlçakBar’ın giriş kapısı insani olmayan bir tekmeyle açıldı. İçeri iki Messier girdi, mavi gözleri kalabalığı tanıyordu.

Robb ayağa fırlarlarken Jax’in kolunu kavradı...

Döndüğünde bir Metroid’in namlusu alnına bastırıyordu. *Tanrıça’nın kıvılcımı aşkına*.

Van altın dişini sergileyerek sırttı ve başparmağıyla horozu kaldırdı. “Sen ve o *yıldız-öpücü* hiçbir yere gitmiyorsunuz. Belki şimdi Solani Metallerinin parıldayıp parıldamadığını öğrenirim...”

Robb ne yapacağını daha düşünmeden Jax adamın tabancasını kapıp yukarı itti. Bunun şaşkınlığı adamın tetiği çekmesine sebep oldu ve bir kurşun tepedeki neon ışığı patlattığında tepelerine kıvılcımlar yağdı. Jax tabancayı adamın elinden kapıp dipçliğini çenesine vurunca adam yere yığıldı.

Bar kaosa sürüklendi.

Müşteriler sandalyeleri tekmeleyip içkilerini devirerek arka çıkışa üşüştüler.

Barın ön kısmında Messierler ateş etmek için silahlarını çıkardılar. Cephaneleri akkor parlıyordu. Robb hızlı düşündü – masanın ayaklarını kapıp yan çevirdiğinde bir kurşun yağmuru masaya saplandı.

O ve Jax sırtlarını masaya dayadılar.

Bir kurşun masayı delip geçerek dirseğine isabet ettiğinde Robb acıdan çok şaşkınlıkla tıslar gibi nefesini tutup hızla kolunu kaldırdı. “Kaçış planın var mı?”

“Ölmek dışında mı?”

“Bu bayağı faydalı olurdu!”

Jax başını iki yana salladı. “Hayır, hiçbir kaçış planı düşünmiyorum.”

“Harika.”

Robb tepetaklak çevrilmiş çelik masalardan birindeki yansı-mada Messierlerin yavaş yavaş onlara yaklaşmasını izledi. İki android ayrıldı, biri odanın sol tarafına, diğeri de sağına ilerledi – genelde sürü hâlinde yolculuk ettikleri için bu tuhaftı ama şimdi zıt yönlerden onlara doğru geliyorlardı.

Avlanır gibi.

Robb’un mekanik kolu yine seğirdi.

Ana’nın onlardan iyi durumda olduğunu umuyordu.

“Sakin olun, vatandaşlar,” dedi bir Messier.

“Sessizce teslim olun,” diye tamamladı diğeri.

Sessizce mi? Bu Messierler kimlerle karşı karşıya oldukları-nı biliyorlardı, değil mi? Robb ve Jax muhtemelen on beş farklı hükümle aranıyordu – uçuşa yasak bölgede araç sürdükleri için, başkasının mülküne izinsiz giriş yaptıkları için, yasadışı mal taşıdıkları için, kumar oynadıkları için, bir gökyelkenliyi kaçırdıkları için, çalıntı fonları yasadışı kullandıkları için...

Ve Robb’un yaptığı hesaba göre, tüm bunlar suikast girişiminden sonraki altı ayda gerçekleşmişti.

Messierleri *öldürebilselerdi* daha kolay olurdu ama o zaman katilden farkları kalmazdı. Lord Rasovant yirmi yıl önce Veba sırasında hasta insanları sömürmüş ve onları Metallerle yüklemişti. Yıllar boyunca krallık onu *mükemmel Yapay Zekâyı* yarattığı için övmüştü ama görünüşe göre onlar esasında *Yapay Zekâ* falan de-ğillerdi.

Bu, Robb’un midasını bulandırıyor.

Barda etrafına bakıp bir tür plan için beynini patlattı. *Düşün.* Metalleri ne devredışı bırakabilirdi? Ne...

Bakışları çıkış kapısına ilişti.

Onlarla çatışmak zorunda olduğumuzu kim söyledi?

Bu korkunç bir plandı ama aklına ani ölümleriyle sonlanmayacak başka bir plan gelmiyordu. Kendini masaya yapıştırdı. "Bir fikrim var. Üç deyince masayı onlara doğru itip kapıya koşacağız. Tamam mı?"

"Planın *bu* mu?" diye tısladı Jax kısık bir sesle.

"Bir," der gibi ağzını oynattı Robb.

Jax ona inanmaz bir bakış atıp başını iki yana salladı.

"İki."

Jax isteksizce kendini masaya yapıştırdı.

"Üç!"

Berber masayı Messierlere çarptırıp onları sırtüstü düşürdüler.

Sonra Robb, Jax'i elinden tutup onu çıkış kapısına doğru çekti. Tökezleyerek gökyelkenlilerinin beklediği ara sokağa doğru ilerlediler. Jax şoför koltuğuna atlayıp motoru çalıştırdı, Robb da yolcu koltuğundaki yerini almıştı. Motor uğuldayıp konsolun ışıkları yanarken altın ve siyah kanatlar açıldı.

Robb iletişim bağlantısına dokundu. "Kaptan... Ana? Bir sorunumuz var. Hileci bir *uzay çöpü* bizi gammazladı..."

İki Messier peşlerinden arka kapıdan çıkıp Metroidlerini onlara doğrulttu.

Jax, "...üstelik Messierler burada olduğumuzu biliyor her şey yolunda Ana'ya hemen bizi aramasını söyle *görüşürüz!*" diye konuşmayı bitirip bağlantıyı kesme düğmesine sertçe bastı ve kontrolleri sarsarak gökyelkenliyi yerden kaldırıp tepedeki neon ışıklı trafiğe soktu.

ANA

Ana gölgeler içindeki silüete –*Starbright*’a– dik dik baktı. “Açıkça görebildiğin gibi, ben bir Messier değilim.”

“Ama bu zararsız olduğun anlamına gelmiyor.”

Ana dişlerini gıcırdattı. Bu kadar aptalca bir numaraya kanmış ve bu tuzağa kolayca düşmüş olmaktan nefret ediyordu. “Evet ve sen de gölgeler içinde saklanan bir korkaksın. Neden çıkıp yüzünü göstermiyorsun?”

“Pekâlâ.”

Keskin hatlı elmacıkkemikleri, bir ağız ve çene oluşturan metal levhalardan yapılmış bir yüzde ay ışığı renginde gözler tıpkı yanan ikili yıldızlar gibi titreşerek canlandı. Şakağında dikilerek kapatılmış korkunç, derin bir kesik vardı.

Bir Metal.

“Sen... *Starbright* mısın?” diye sordu Ana ihtiyatla. “O zaman bu doğru mu? Bir Metal’in KOVANlanmaktan nasıl geri döndürüleceğini biliyor musun?”

“Düzelteyorum,” dedi Metal. “KOVANlanmaktan geri döndürülen Metal benim.”

Ana’nın kalbi boğazına fırladı, o kadar ıslıl ıslıl ve neşeliydi ki bu âdeta...

Âdeta...

Umut gibiydi.

Tekrar kollarını manyetik levhadan ayırmaya çalıştı ama kıpırdamıyorlardı. Kaptanına bunun *mümkün* olduğunu söylemesi gerekiyordu. Eğer bu Metal için mümkünse o zaman...

O zaman...

Belki de Di kaybedilmemişti. Henüz değil.

Çaresizliğini sesine yansıtmamayı başaramadan, "O zaman konuşmamız gerek," dedi hızla. "Yardıma ihtiyacım var. Ya da Starbright'ın yardıma ihtiyacım var. Ama tavandan sarkarken kesinlikle hiçbir şeyden *bahsetmeyeceğim*."

"O zaman bir süre orada kalacaksın gibi görünüyor," dedi yumuşak, sinirli bir ses.

Bir fener titreşerek açıldığında Ana yüzünü ışığı tutan, kapı pervazına dayanmış genç kadını görebilecek kadar çevirdi. Genç kadın onun yaşlarındaydı –yaklaşık on sekizindeydi– ve keskin hatlı yüzünü kısmen örten, omuz hizasında gümüş rengi saçlarıyla sürme çekilmiş iri, eflatun gözleri vardı. Dudakları, kıyafetinin geri kalanına uyması için siyaha boyanmıştı. Kısa boyluydu ve kıvrımlı hatları vardı, geniş kalçaları dizine kadar yerçekimi botlarıyla kaplı kalın bacaklarına iniyordu. Jax gibi Solani'ydi ama teni daha koyuydu, Ana'ya Cerces'teki soğuk çölleri anımsatıyordu. Sağ kulağından yakasına doğru inerek kaybolan bir kablo vardı. Bir duyma aygıtı.

"Kimsin sen?" diye sordu Ana.

Genç kadın onu duymazdan gelip manyetik levhanın başladığı uca doğru adım attı ve Ana'nın yüzündeki yara izlerini inceledi. Uzun püsküllü küpeleri manyetizmayla yükselerek havalandı. "Koren Vey'in bana gösterdiği resme *gerçekten de* benziyorsun. İmparatoriçe misin?"

Ana, "Eminim bilmek istiyorsundur," diye çıkışıp kollarını çekiştirdi – bu sefer nazikçe. Manşetleri kolayca yırtılabilirdi ve eğer kıpırdanursa tabancanın kılıfından kayıp kurtulabileceğini hissediyordu. Botları sadece içlerindeki hançer sebebiyle çekil-

mişti ama manyetizma sentetik materyalin üzerinde şaşılacak derecede zayıftı.

Ana, fener ışığı sayesinde artık mağazanın geri kalanını seçebiliyordu. Köşede katlı duran ufak bir döşek vardı, bir de birkaç günlük yemek paketi. Burası bir saklanma yeriymiş ama çok kalıcıymış gibi durmuyordu. Ana'nın şu anda yapışık olduğu manyetik tuzak doğaçlama bir şekilde aceleyle çöplerden yapılmış, muhtemelen çatıdan alınma metal levhalar tavan prizine takılarak bir elektromıknatis yaratılmıştı.

Bu dâhiyaneydi ve bu, Ana'yı biraz daha kızdırdı.

Solani kız başını yana eğdi ve koyu eflatun gözlerinde – Jax'inkilerden çok daha koyuydular– karanlık bir şey titreşti. “Bırak onu, Xu. Fikrimi değiştirdim.”

“Bir dakika! Beni burada bırakamazsın!”

Genç Solani kadın gitmek üzere dönerken, “Bırakamaz mıyım?” dedi küçümseyen bir tavırla. “Eğer İmparatoriçe *sensen* krallığını, halkını, görevini bıraktın. Bir korkaktan fazlası değilsin...”

Ana, Starbright'in arkası dönükken kollarını manyetik levhadan çekti ve manşetleri bir haşırıyla koşturdu. Ana ayaklarını ileri savurdu. Düşerken omzunu kollarını tabanca kılıfından çıkaracak kadar büktü ve kılıfı saplarından yakaladı. Solani'nin üzerine atlayarak kızı yere indirdi.

Ana, “Ben korkak falan değilim,” diye patlayıp dizlerini omzuna koyarak kızı yüzüstü iyice yere yapıştırdı. Botundan bir hançer çıkarıp kızın ensesine dayadı. “Bana yardım *edeceksin*.”

Starbright'in Xu diye hitap ettiğini duyduğu Metal, “*Elara!*” diye bağırdı.

Ana bunun karşılığında hançerini Starbright'in boynuna daha fazla bastırdı. “Bir adım daha atarsan nazik davranmayacağım.” Metal ellerini havaya kaldırıp tekrar geriledi. Ana bakışlarını yeniden altında mihlanmış kıza çevirdi. “Xu –o Metal– KOVAN'dan kaçtığını söyledi. Nasıl? Bunu nasıl yaptın?”

Starbright –Elara– alayla, “Sevgilini mi kaybettin?” diye sordu. “Bu sana pahalıya patlar. Bir Metal için milyon bakır...”

Ana hançerini daha sıkı kavradı. “Hayır, sadece bir tanesini değil. Hepsini. KOVAN’daki tüm Metaller. Eğer onları kurtarabilirsek krallığı kurtarırız.”

Genç kadın onun yüzünü çatılmış kaşlarla izledi. “Neden Metalleri bu kadar önemsiyorsun?”

Ana hançerin kabzasını sımsıkı tuttu. “Çünkü Metaller bir zamanlar insandı.”

“...Ne?”

“Bizim gibi. *Canlıydılar,*” diye ekledi Ana. “Rasovant onları bu sayede yarattı. İnsanların... *bilinçaltılarını* ya da her nelerini ise işte bellek çekirdeklerine yükledi. KOVAN oldukları her şeyi siliyor ve kimsenin başına bunun gelmesini istemem. Onları kurtarmak istiyorum. Buna mecburum.”

Elara başını yana çevirince Ana zeminle çarpışmanın kadının burnunu kırdığını fark etti. Yüzüne kan bulaşmıştı. O ve Metal bir şey biliyorlarmış ama bunun ne olduğunu söylemek istemiyorlarmış gibi birbirlerine baktılar.

Ana dudaklarını büzdü. “Bakın, eğer beni burada istemiyorsanız neden gelmemi istediniz?”

“Eh, bu çok iyi bir soru...”

Kadının Metal’i bakışlarını mağaza vitrinine çevirip, “Elara, geldiler,” dedi.

Sokağın karşısından yarım düzineden oluşan bir Messier devriyesi geliyordu. Ana dışarıdan gelen seslerini duydu – başka bir Messier birliği de senkronize adımlarla mağazayı sarıyordu. Kanı buz kesti.

Onu nasıl bulmuşlardı?

Sorun değil, beni yakalayamayacaklar, diye düşünüp Elara’yı ceketinin sırtından tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

“Çatıdan çıkış var mı?” diye sordu.

“Arkada, merdivenlerden yukarıda...”

Ana onu kolundan tutup mağazanın arka tarafına sürükledi. Metal, bir şeyi koyu renkli bir çantaya tıktıktan sonra onları takip etti. Arkalarından Messierler mağaza vitrinini kırıp içeri atladılar.

Depo eski palto kutuları ve boş askılarla doluydu. Çatıya çıkan bir merdiven vardı.

Ana çatı kapağını çarparak kapayıp Messierleri yavaşlatmak için ışıklılcını kilide sokarken, “Bir sonrakine atla!” diye emretti.

“Atla mı?” diye ciyakladı Elara. “Tanrıça’nın memeleri aşkına, bunu neden yapalım ki?”

“Sadece bana güvenin, tamam mı? Ortadan kaybolmam konusunda haklısın – öyle yaptım. Krallıktan kayboldum ama krallıktan umudu kestiğim için değil. Krallıktan umudu *kesmeyeceğim* ve onu kurtarmak için yardımına ihtiyacım var.”

Bir Messier açılması için çatı kapağına vurduğunda mandalı sarsıldı. Işıklılcı kapağı yerinde tutuyordu. Şimdilik.

Elara görülür şekilde yutkunup yol göstermesi için Metal arkadaşına baktı ve Metal onaylayarak başını sallayınca o da aynı şeyi yaptı. “Pekâlâ... tamam, peki. Önden buyur, Prens.”

Ana da dedikleri gibi yapıp binaların arasındaki aralıktan bir sonraki çatıya atladı, ardından da bir sonrakine; Elara ve Xu da onu takip etti. Ana aşağılarındaki sokağa bakarak biraz önce terk ettikleri boş mağazaya doluşan en az bir düzine –belki iki düzine– Messier saydı.

Di olsa ona cık cıklayıp bunu berbat etme ihtimalinin yüzde 92.7 olduğunu söylerdi – ama Di burada değildi ve Ana’nın güvenebileceği bir başarı yüzdesi yoktu. Elara’yla Xu’yu kesin ölümlerine götürmediğini umuyordu yalnızca.

Bir jeneratöre, ardından da sokağa atladıktan sonra biri onu ceketinden yakalayıp çevirdi. Görüş alanını bir Messier’in mavi gözleri kapladı.

“Tanımlanıyor...” diye konuşmaya başladı.

Elara, “EĞİL!” diye bağırdıktan sonra bir şey başının yanından uğuldayarak hızla geçti. Bıçağı soluk sarı parlayan bir bumerang. Messier’in boynuna isabet edip kafasını tamamen gövdeden ayırdı.

Messier’in bedeni geriye doğru tökezledi, gövdesindeki sigortalar tıslamalar geliyordu.

Ana hayretle başsız Metal'e bakakaldı. "Sen... onun kafasını kopardın!"

"Bir zamanlar canlı olduklarını söyledin, değil mi?" Elara parmaklarını tuhaf bir şekilde yakasından aşağı kaydırarak Ana'nın paltosunu düzeltti. "Ölürlerse onları KOVAN'dan çıkarmana yardımcı olamam."

"Ama onun... kafası yok!"

"Ama ölü değil," diye belirtip sol elini ölü Messier'e doğru uzattı tekrardan, bileziklerinden biri parlıyordu. Bumerang, Messier'in bedeninden hızla ayrılıp havada ışığa benzer bir ses çıkararak Elara'nın eline döndü ve kız silahı yine kemerine koydu.

Arkalarındaki pis, karanlık sokakta üç Messier daha belirdi.

Tabii ki başka Messierler de olacaktı.

Ana paltosundaki iletişim sistemine dokundu. "Robb, Jax – beni alırsanız hiç fena olmaz."

Cevap vermelerini beklemeden Elara'yla Xu'yu sokaktan dışarı, işlek bir gece pazarının canlı kalabalığına doğru itti.

Mücevher ve yedek mekanik parça satan satıcılar yolun karşısından alıcılara sesleniyorlardı. Velvelenin içinde ut ve keman sesleri dolaşıyordu. Canını kurtarmak için kaçarken birdenbire bu kadar insanla çevrelenmiş olmak kafa karıştırıcıydı.

"Geliyoruz..." diye cevap verdi Jax.

Kalabalıkta bir Metroid'in sesi cızırdayınca herkes eğilip korkmuş fareler gibi girintilere kaçıştı.

"...bu bir silah sesi miydi?" diye tamamladı cümlesini.

Ana, "Soru sormanın vakti değil!" diye cevap verirken birden yandan da pazardaki en uzun binayı aranıyordu. Gecekondu mahalleleri yere yakındı, gökyüzüne siyah bir diken gibi yükselen eski bir kule hariç. Mühürlenmiş bir iş kulesine benziyordu, hafifçe yana doğru yatmıştı ve parçalanmış pencereleri binayı dışları dökülmüş bir iskelete benzetiyordu.

Yeterliydi.

Elara'yla Xu'ya, "O binaya gidin!" dedi.

Elara başını iki yana sallayıp, “Orası bir ölüm tuzağı,” diye yanıt verdi. “Oraya gitmi-”

Elektrikli bir kurşun yanlarındaki tezgâhta duran meyve sepetine çarpıp bir kavunun dumanlar tüterek patlamasına sebep oldu.

“-gidiyorum,” diye hemen düzeltti Elara.

Elara ve Metal’i terk edilmiş binaya koşmaya başlarken Jax, Ana’ya yaklaşık geliş zamanını söyledi – iki dakika. Bu hem çok uzun bir zamandı hem de çok kısa. Ana’nın karnındaki yara acıyla yandı. Kız elini iyileşmiş yaraya bastırıp dişlerini gıcırdattı ve daha hızlı koştu.

KOVAN onu yakalamayacaktı – *bugün değil*.

Mühürlenmiş binaya vardıklarında ön girişten içeriye sıvıştılar, unutulmuş güvenlik masasının önünden merdivenlere yönelip çıkmaya koyuldular; Ana, Elara ve Xu’yu arkalarından takip ediyordu. Ana merdivenlerin kapısını kapayıp kulpunu patlattı. Bunun kapının açılmasını engelleyeceğini umuyordu ki kapı içeri doğru göçtü... *boş versene*. Ana hızla arkasına dönüp basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Bir kat, sonra bir tane daha. Arkasında Messierlerin Metal teçhizatlarının uğuldadığını duyabiliyordu. Tek bir yanlış adımda onu yakalayacaklardı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Dün yakalanmamıştı. Bir önceki gün de. Ondan önceki aylarda da. Hiçbir zaman bir Messier, bir nöbetçi veya devriye tarafından yakalanmamıştı.

O *Dossier*’den Ana’ydı ve bugün yakalanmayacaktı.

Elara en üst katın kapısını hızla açtı. Manzara, Neon Şehir’in gecekondu mahalleleri boyunca uzanıyor, karanlık gölgelerin yerini parlak neon ışıklı pırıltılı pencereler alıyordu. Marşmelov kadar pofuduk gri bulutlar tepelerindeki gökyüzünü kaplıyor, hareket eden yıldızı, yani *Dossier*’i gizliyordu.

Ana ciğerleri yanarken yeterince derin bir nefes almaya çalıştı ama buna vakti yoktu. “Koşmaya devam edin!” diye bağırdı.

Elara ona şaşkına dönmüş bir bakış attı. “Orası çatının ucu!”

“Aşağı atlayın!”

“Ama...”

“GÜVEN BANA!”

Çünkü Ana, Jax’e güveniyordu.

Elara onu şaşkırtarak kendini binanın kenarından aşağı attı, hırpani siyah pelerini arkasında kanatlar gibi uçuyordu...

Ardından bir gökyelkenlinin arka koltuğuna indi. Xu da yanındaki yastığa.

Robb yolcu koltuğunda hızla arkasına dönüp ona erişmek için kolunu uzattı. “ANA!”

Ana neler olduğunu fark etmeden bir an önce Robb’un yüzündeki korku dolu ifadeyi gördü – inanmazlığı, sonra da dehşeti. Çünkü tam kendini binanın kenarından aşağı atmak üzereyken bir el kıvrılıp onu kapüşonundan yakaladı ve geriye doğru çekti.

Gökyelkenliden uzağa.

Robb’dan uzağa.

Jax’ten, *Dossier*’den ve kaptanından uzağa.

Şimdiye kadar hiç yakalanmadım, diye düşündükten sonra hatasını fark etti Ana.

Çünkü aylar önce Ceres’in karanlık tarafında yakalanmıştı. Kaçtığı için neredeyse unuttuğu bir şeydi bu.

Di sayesinde.

Bir an kendini kenardan aşağı atıyordu, sonraki an ise yerdedydi, çatıya doğru geri yuvarlanıyordu. Robb’un ona yardım etmek için gökyelkenliden atlamak üzereyken ismini haykırdığını duydu ama Elara onu kavrayıp geride tuttu. Jax gökyelkenliyi gökyüzüne çevirdi, geceye doğru yükselirlerken üzerlerine bir kurşun yağmuru yağdı...

Ve sonrasında gitmişlerdi.

Bir Metal onu kolundan tutup dizlerinin üzerine kaldırdı ve Metroid’inin dipçiğiyle yanağına vurdu. Ana, darbeyle yana doğru savruldu ama kendini topladı. Baş dönüyor, kulakları çınlıyordu. Ciğerleri yanıyordu.

Nefesini düzenleyemiyordu.

Sakin ol, dedi kendine. Kalbi hızla atıyordu ama korkudan değildi. Ve bu da onu ürkütüyordu. Çünkü iliklerindeki ürperiyi, tenindeki karıncalanmayı tanıyordu.

Bu heyecandı.

Pervasız ve özgürleştirici.

Aylardır ilk defa –karnına bir kılıç saplanalı beri, yeni İmparator tahta geçeli beri, kaçmalarından, saklanmalarından ve beklemelerinden beri ilk defa– canlı hissediyordu.

Güm güm çarpan kalbinin sesinin üzerinden dört uğuldayan Metroid’in çekilerek ateşe hazırlandığını duydu.

Hepsi ona yöneltilmişti.

Ana, krallığın mavi gözlü bekçi köpeklerine dik dik baktı. Metal yüzleri ifadesiz, bakışları sabitti. Her zaman sabitlerdi. Arkaalarında hiçbir düşünce yoktu.

Bir tanesi, “Tutuklusun...” dedi

“...kaçtığın için,” diye devam etti ikincisi.

“...ve yasaları çiğnediğin için,” diye tamamladı üçüncüsü.

Dördüncüsü Ana’nın üzerine oturdu ama o Messier’in hiç farkında değilmiş gibi yapıp gözlerini yerdeki bir noktaya dikti. Messier, Ana’nın çenesini tutup basit metal yüzüne bakması için sertçe kendine doğru çevirdi.

Ana ona –KOVAN’a– o gözlerin arkasından kendisine bakan canavara, “Beni öldürmeyeceksin,” dedi.

KOVAN bir şey arıyordu. O yüzden o tapınakları yakmıştı – Ana bunun ne olduğunu bilmiyordu ama KOVAN’ı kandırıp kendisine ihtiyacı olduğuna ikna ederse bir süre daha yaşayabilirdi. Ana altı ay boyunca Robb’la yaşayıp incelikli yalan söyleme sanatını öğrenmeyecek *değildi*.

“Bana ihtiyacın var,” diye yalan söyledi. “Tapınaklarda neyi aradığını biliyorum ve ölürsem ne olur biliyor musun? Asla aradığına kavuşamazsın, bundan emin olabilirsiniz.”

Dördüncü Messier, Metallerle ait olmayan ama Ana’nın çok iyi

tanıdığı bir sesle, *“Ne büyük talihsizlik,”* dedi. Kâbuslarında kulağına bastırılan dudaklardan duyduğu o sesle – *Yanmalıyım.*

Di’nin sesiydi bu ama artık Di’ye ait değildi.

Messier’in gözleri kan kırmızısına döndü. *“Çünkü seni yavaş yavaş öldürmeyi planlıyordum.”*